

LBRIS

We know
books

JENNIE FIELDS

**O IUBIRE
INDIVIZIBILĂ**

Capitolul unu

Cu atingerea fierbinte a orașului rămasă pe corpul său, Rosalind își dă jos ciorapii și îi aruncă în chiuveta din baie împreună cu un pumn de sodă de rufe. Un obicei pe care și-l păstrase de pe vremea războiului. Supraviețuise de-a lungul anilor 1942 și 1943 cu două perechi de ciorapi zdraveni deoarece îi păstrase cu multă grijă. Dumnezeu! Cunoștea fete care fuseseră nevoite să deseneze linii în spatele picioarelor deoarece li se rupsesse până și ultima pereche de ciorapi și nu-și permiteau una nouă. Linii care după ora două după-amiaza se întindeau ca rujul după un sărut disperat.

Nu aveai cum să scapi de senzația de război, de teroarea deschiderii ziarului în fiecare dimineață și de vederea celor mai groaznice știri. Rosalind nu avea să uite niciodată nodul din gât pe care îl simțise când îl privise pe bărbatul de vizavi plângând, în timp ce schimba steaua albastră de pe steagul fiului său plecat la război cu una aurie¹.

În familia lor nu erau băieți, dar ea și Louisa contribuiseră și ele. O perioadă, Louisa se ocupase cu lustruirea proiectilelor într-o

¹ steag care se folosește pentru fiecare familie a membrilor Forțelor Armate ale Statelor Unite în timpul oricărei perioade de război; înfățișează o stea albastră pe un fundal alb, cu margine roșie; atunci când persoana moare în timpul unui război, se înlocuiește steaua albastră cu una galbenă (n.tr.)

BRIS We know
 fabrică de armament. Și ceea ce făcuse Rosalind s-ar putea spune că ajutase la încheierea războiului. Dar știe că avea s-o bântuie pentru totdeauna.

*

În ultima vreme, lucrează în spatele tejghelei de la magazinul de bijuterii vintage, din centrul comercial Marshall Field, vânzând bijuteriile aranjate pe diverse categorii. Printre artefactele pe care le vinde, există o rămășiță de viață: ascunsă, pe spatele unui oval de sticlă, de pe dosul unei broșe victoriene, o șuviță perfect împletită din părul alb al mamei cuiva. Un inel cu pietre strălucitoare – rubin, smarald, granat, ametist, un alt rubin și un diamant, prima literă a fiecărei pietre prețioase formând cuvântul „regard”¹. Bărbații din Georgia ofereau aceste inele femeilor pe care le iubeau, dar cu care nu puteau să se căsătorească. Rosalind nu poate să nu se întrebe ce femeie ar purta dovada unei iubiri pe care nu ar putea-o niciodată avea cu adevărat.

Rosalind e om de știință. După război, soldații se întorseseră și luaseră înapoi slujbele importante de la femei. *Puteți pleca acum. Ne-am întors.* Probabil, oricum, și-ar fi pierdut locul de muncă dacă nu i-ar fi mers prost cu Weaver. Asta nu înseamnă că nu îi e dor de zilele petrecute în laborator.

În drum spre casă, după ce ieși din Field, obosită și tristă, trecu pe lângă un bărbat extraordinar de înalt care se sprijinea de vitrina de la Summer Frolic. O privea fără nicio rușine cu niște ochi de un albastru minunat. Când ajunse la Wabash, îi aruncă din nou o privire. Când traversă strada Erie, el o urmă, cu pălăria lăsată pe frunte, grăbindu-se să prindă semaforul. Avea umeri lași, alură de om puternic și mers hotărât. În acel moment, Rosalind își dădu seama că bărbatul își ținea mâna stângă apăsată pe coaste – ca o femeie care-și ține geanta ca să nu-i fie furată. Oare avea o rană

² respect – din lb. engleză (n.tr.)

de război? Probabil o urmărise pe strada Lake Shore, deoarece, când pornise spre clădirea ei, îi surprinse privirea care o urmărea din capătul străzii.

Frank, portarul, îi ținu ușa.

– Domnișoara Porter. E cea mai frumoasă perioadă a anului, nu-i așa?

Poate că tipul acela, pur și simplu, mergea și el în direcția ei și era doar o coincidență. Pe timpul războiului, bărbații cochetau cu ea până aflau cu ce se ocupa. Inteligența îi reducea mereu din farmec. Acum, că avea treizeci de ani și era încă necăsătorită, lumea începuse să o numească „chipeșă”. Ura cuvântul ăsta nenorocit. Dacă un străin ar fi considerat-o atrăgătoare, încrederea ei în sine ar fi fost măgulită. Cea mai mare temere a ei era că avea să devină *acea* femeie – cea care locuiește singură și pe care nu o observă nimeni când trece pe stradă. O femeie invizibilă, neînsemnată. *Biata domnișoară Porter! Nu a avut niciodată o viață prea grozavă.*

*

Deschide toate geamurile din sufragerie ca să pătrundă în cameră briza de pe lac. Indiferent unde se mutase pentru serviciu (și pentru Weaver) – Tennessee, Washington, deșerturile din New Mexico –, întotdeauna tânjise după întoarcerea pe malul lacului sclipitor, cu bărcile și clădirile înalte din jurul său.

Se descheie la bluză și își dă jos sutienul, lăsând briza să-i răcoarească pielea transpirată. Locuiește la etajul al nouăsprezecelea, cu fața spre lac, așa că nu poate s-o vadă nimeni. Face asta în fiecare seară fierbinte, un ritual care îi permite să se bucure pe moment de adierea rece a lacului. Sfârcurile i se întăresc din cauza vântului. Părul i se zburlește pe umeri. Fusese cândva o femeie senzuală, o femeie care învățase să caute plăcerea. Era secretul ei. Și dorința de a simți plăcere nu dispăruse, numai mijloacele de a o satisface. Între sânii ei goi atârna lanțul pe care i-l dăduse Weaver acum mult timp, cu o cutiuță din aur și platină. Renunțase la tot ce îi aparținuse lui

Weaver, cu excepția acestui obiect, o antichitate pe care bărbatul o adusese din Anglia. Cutia în miniatură are un căpăcel care poate fi deschis. Înăuntru se ascunde o bucățică de pergament, pe care este scris cu cerneală maronie și palidă cuvântul „Răbdare“. Ar trebui să renunțe la lăntșor. Ar trebui să-l uite pe Weaver de tot. Faptul că poartă această bijuterie nu o diferențiază de o femeie care ține la inelul său de logodnă în stil victorian. Dar ceea ce *ar trebui* să facă și ceea ce poate să facă sunt adesea două părți ale unei ecuații de nerezolvat.

Pierzându-și locul de muncă în cadrul proiectului, abia dacă îi mai ajung banii să stea în apartamentul de pe Lake Shore pe care îl închiriasse cu visuri atât de ambițioase. Cucerise straturile superioare ale științei. Enrico Fermi, laureatul Nobel, fusese mentorul ei, crezuse în ea și se bazase pe ea. Își transformase valoroasa elevă într-un atu. Și, pentru o perioadă, înotase în apele calde ale descoperirii elementelor chimice, câștigând bani pe care majoritatea femeilor nu ar putea niciodată să-i câștige. Priveliștea minunată oferită de apartament, bucătăria frumoasă cu mobilă modernă, portarul și serviciul de catering îi aduc aminte că odată fusese o fată mai puțin obișnuită. Acum se simte mai puțin decât banală. Dar cel puțin slujba ei actuală nu va duce la moartea a mai bine de 150 000 de oameni.

*

În timpul cinei, îi sună telefonul. Făcuse un efort ca să pre-gătească un cotlet de porc, oricât de mic și de trist ar fi fost, și nu are de gând să răspundă la niciun blestemat de telefon. Mai târziu, după ce spălase vasele și făcuse baie, telefonul sună din nou. Știe cine e. Louisa nu o sună niciodată după ora nouă. Prietenele ei sunt prea obosite din cauza copiilor ca să mai sune la ora asta. Cel mai bun prieten al ei, Zeke, nu este în oraș. Simte cum i se încordează maxilarul. Poate să nu răspundă. Dar omul de știință curios din adâncul ei nu poate tolera întrebările sau telefoanele fără răspuns.

– Alo?
– Rosalind.

E lovită în plin de vocea lui mieroasă, de puternicul accent britanic. O sunase de trei ori săptămâna aceasta.

– Roz? Ești acolo?
– Ce vrei? întrebă ea.
– Pe tine.

Simte cum i se face rău. El e tot ce detestă mai mult. Și tot ce-și dorește.

– Weaver, lasă-mă în pace. Vorbesc serios.
– Ascultă. Am nevoie să mă ascuți.

Începuse de curând să o sune din nou. După patru ani de liniște. După ce îi furase anii în care ar fi putut să-și găsească un soț. După ce îi furase cariera.

Îl aude cum trage aer adânc în piept.

– Roz, am fost cât de apropiați pot fi doi oameni. Îmi era mai bine când eram împreună cu tine. Știi că și ție ți-era mai bine cu mine. Te rog, spune-mi că vrei să mă vezi.

– Nu.
– Măcar o dată. Ca să-ți pot explica.
– Ce ai putea tu să-mi explici?
– Ce s-a întâmplat.
– Nu mai contează acum.

Dar bineînțeles că mai contează.

– Mi-ai zis să nu mai vorbesc cu tine niciodată. Am considerat că vorbești serios.

– Nu. Nu! O să-ți explic totul. Ascultă, asta e numărul meu. Când am fost la Los Alamos, mi-am închis telefonul și mi-am pierdut vechiul număr. Te rog, notează-l pe cel nou. Ai un stilou la îndemână?

Nu are stilou, și nu are nicio intenție să găsească unul.
– Hyde Park 3-5806. Ai notat? Hyde Park 3-5806.

Repetă numerele.

– Îți mai zic o dată. Știu cum funcționează memoria ta. Hyde Park 3-5806. Să mă suni.

Mai târziu, stând întinsă în pat, prefixul și numerele i se învârt în minte ca un refren blestemat.

*

Bărbații din laborator se strigau unul pe celălalt după numele de familie. Așa că ajunsese să-i spună Weaver. Avea ochi căprui-verzi care-și schimbau culoarea în mod constant, păr șaten des și bărbie cu gropiță precum Cary Grant. Era întruchiparea unui bărbat frumos. Era conștient de asta, și lucrul acesta o enerva cel mai mult la el. Faptul că se dădea mare. Încrederea lui în sine. Rosalind știuse de la bun început că bărbatul acesta era un cuceritor, și nu doar cu ea. Accentul lui ar fi dat pe spate orice fată. Weaver fusese recrutat de la Universitatea Cambridge ca să se alăture Proiectului Manhattan, din New York. Fermi îl adusese în Chicago la un an după ce Rosalind începuse să lucreze în laborator.

Când îl întrebă pe Weaver dacă-i plăcea orașul, el răspunse:

– Nu contează unde mă aflu atât timp cât lucrez la ceva important.

Rosalind își dori ca el să aprecieze orașul Chicago, să-i descopere puterea, să observe arhitectura și frumusețea lacului. Îi spunea lui Weaver că era cel mai frumos oraș american. Inima țării. Weaver aprecia, într-adevăr, mâncarea și arta din Chicago.

– Fripturile sunt extrem de delicioase aici, asta îți spun clar.

Dar era un bărbat care locuia în dealurile și văile ecuațiilor și teoriilor sale și care trăia pentru a demonstra cât era de bun.

Știința le oferise mereu subiecte de discuție. Le plăcea să se certe în privința surselor de neutroni. Nu cumva Fermi renunțase prea devreme la beriliul pudră? Ea așa credea. El nu. Dar acest nou element, plutoniul, care era produs prin bombardarea uraniului-238?

– Iată viitorul nostru, spuse ea.

– E prea greu de produs.

– Asta vom crea la Hanford Site. Pun pariu pe o mie de dolari.

– Aș prefera să fie o mie de cine luată împreună.

Weaver întinse mâna ca să încheie târgul, după care își lipi buzele de mâna ei. Încă îi e dator cu multe cine.

Rosalind știa clar ce vrea să obțină cu acel proiect. Știa că penetrarea unui singur atom de uraniu ar fi creat o energie de trei milioane de ori mai mare decât cea a combustibilului fosil. Dacă era controlat, putea să fie folosit în mod constructiv; ar fi putut să încălzească orașele și să permită folosirea mașinărilor într-un mod curat și inepuizabil. Dar când îi împărtăși această idee lui Weaver, el doar rânji la ea.

– Ducesă, nașiții lucrează la o armă atomică. Exact în clipa asta, în bârlogurile lor, răsucindu-și mustățile pe degete. Nimeni nu se gândește la nimic altceva decât la război în momentul de față. Suntem dedicați autoapărării, și cu asta basta.

Răspunsul lui o enervă, dar nu o surprinse. Îi analiză pe bărbații din jurul său și o dezgustă cât de mult se bucurau de război, cât de tare păreau treziți la viață de conflict. Își marcau teritoriul, își dovedeau singuri că au dreptate, învingându-i pe alții. Posibilitatea de a extrage energie dintr-un atom: va fi oare în siguranță în mâinile bărbaților?

Capitolul doi

Într-un restaurant ca Berghoff, plin de familii, cupluri și mese de șase persoane, o persoană singură nu are cum să nu iasă în evidență, mai ales cineva atât de înalt ca Szydlo. Motiv pentru care ceruse un loc la perete, în partea stângă a localului: suficient de departe de masa de patru persoane a lui Rosalind Porter, dar suficient de aproape încât să o poată observa. În timp ce Rosalind se apleacă spre nepoata ei, cerceii de aur strălucesc în contrast cu părul de culoarea abanosului.

Szydlo o urmărise timp de două săptămâni și ar putea s-o deseneze și cu ochii închiși: părul negru și lucios strâns în piepteni, pielea albă ca laptele, sprâncenele frumos arcuite. Ar putea fi sora lui Hedy Lamarr. Odată trecuse pe lângă ea pe stradă, numai ca să fie aproape de ea, nu doar la treizeci de metri în urma ei. Și nu simțise miros de parfum, ci miros de miere caldă. Se gândește la asta când nu poate să adoarmă noaptea: aroma ei pură. Și îl excită, deși nu-și dorește asta.

Privind-o pe domnișoara Porter vorbind cu cumnatul său și dând din cap spre sora sa, își dă seama că până acum o văzuse doar ca pe o persoană singuratică. Așa că e fascinant să observe, chiar și în acest moment în care e cu alți oameni, că există o mișcare într-o parte a ochilor ei, o privire în jos, spre mâini, care spune că, deși se află în compania familiei, tot se simte diferită.

Asta aflate despre Rosalind Porter: cumpără lucruri simple și ieftine de la A&P ca și cum ar sta prost cu banii – fructe vechi și bucăți de carne la reducere. Merge cu o alură ciudată de parcă mîntea ei ar fi plină de informații și cifre. O văzuse la bancă evidențind că se făcuse o greșală în contul ei. Managerul venise să-și ceară scuze, așa că trebuie să fi avut dreptate.

Este o femeie organizată, se ține de obiceiurile sale, pleacă din apartament la aceeași oră în fiecare zi și ajunge acasă mereu la aceeași oră. Se vede rar cu prietenele ei deoarece acestea locuiesc în suburbii. Când vorbește cu ele la telefon – spre rușinea lui, îi face plăcere să tragă cu urechea la conversațiile ei –, acestea turuie întruna despre ele, despre copiii și soții lor, iar ea le încurajează. O întrebă ce mai face numai la sfârșitul conversației, după care închid repede. Excepția este un bărbat pe care îl cheamă Zeke. Zeke îi pune nenumărate întrebări personale. Are atitudinea și grația feminină care îi lipsesc domnișoarei Porter. E clar că e un prieten vechi. Când ies la cină împreună, îl ține pe Zeke de braț. Când vorbește cu el, privește cerul și râde. Există iubire în relația lor. Doar că nu genul de iubire pe care mulți ar înțelege-o.

Domnișoara Porter nu pare să aibă vreo afiliere religioasă, rar o vezi cu pălărie și adesea poartă sandale când merge la serviciu. Odată, pe Lake Shore Drive, se oprise să privească lacul mai bine de cinci minute. Szydlo trebuise să rămână la umbra uneia dintre casele acelea mari de piatră ca s-o privească, sperând că nu va ieși nimeni afară ca să-l alunge de pe gazon. Fusese fascinat de fusta ei vaporosă care se mișca precum o pânză în briza lacului. Buclele ei negre care formează o coroană superbă. Când se întoarse, păru că nu mai știa unde se află. Ce descoperise oare în întunecimea lacului?

În timp ce vorbește cu nepoata ei acum, Szydlo observă că pare, dintr-odată, fericită și apropiată de ea. Modul blajin în care o mângâie pe păr, cum se apleacă spre ea, este evident cât de mult ține la imaginea ei leită, această fetiță de zece ani care îi seamănă